

Teta z medom.

„Ne bodeš jedel!“ veleli so mati pritlikavemu Jožku napol ostro, napol vpraševaje.

„Ne!“ odrezal se je nakratko Jožko in nevoljen upiral oči v mizni rob.

„Ne bodeš južinal? Moraš!“

„Če ne morem, pa ne morem“, zatrjeval je Jožko in malo mu je manjkalo do joka: Jezilo ga je, ker si ne dajo dopovedati, da ne more več, ker mu ne diši.

„Kje si se pa nagostil?“ vprašali so ga iznova mati. „Si bil li v kašči, ali kje?“

„Tam že ne!“ zavzel se je Jožko skoro jokaje. In zdaj bi ga radi še obdolžili dolgih rók! Če ne more več jesti, pa ne more!

„E, pa si tako sit?“ čudili so se mati. „Le čakaj, popoldne pridejo teta z medom . . .“

Zadnje besede so se mimogredé prijele Jožkovih ušes. Mislil je in preudarjal, katera teta bodo neki prišli z medom, in ako bo on dobil svoj delež, ker je rekel, da je sit. Zaskrbelo ga je.

Potekalo je že dolgo popoldne, toda tete z medom le še ni bilo. Jožku se je jelo tožiti, da se je opoldne kujal, in približal se je počasi in zaupno materi in zastokal: „Lačen sem.“ — „Pa ne bo res, saj si bil opoldne sit kakor top.“ — „Sedaj sem pa istotako lačen!“ — „Predno dobiš kruha, snedel boš to, kar te čaka v peči od opoldne.“

Tako se je Jožko zaupajoč na tetin prihod vseeno zadovoljil z južino za malico.

Šla mu je prav dobro v slast, saj ni bil več sit.

„Mati, kdaj pa pridejo teta z medom?“ poizvedoval je skoro nato. — „Saj ne boš mogel jesti medu, ker si zopet sit!“ — Ta odgovor ni bil po volji Jožku in odkimal je, češ, da ni sit.

„Teta z medom so bili že pri tebi in ta teta je — lakota!“ smijali so se mati. „Si mari še lačen?“

Jožko pa je sedaj osramočen odkimal, a teto z medom je odslej dobro poznal in vedel, kdaj pride.